

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 687 -0 /2018
Érkezett:	2018 ÁPR 13.
Példány:	2
Melléklet:	8 db <i>du'</i>

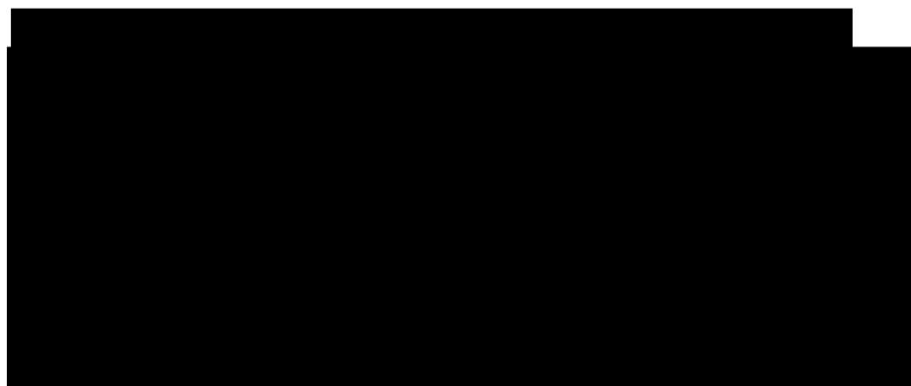
38)

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 13.	
BEJÁRÓ	KEZELŐ
Tisztelt Fővárosi Törvényszék!	
Érkezett:	2018 -03- 07
1055 Budapest, Markó u. 27..	
PÉLDÁNY: 1363 Budapest, Pf.: 16.	
MEKLET:	KÖTET:
ÁJZSTRO:	25835/14
IRATON:	

Kroneraff András
felperesnek

Képviseli:
Dr. Igyártó Gyöngyi ügyvéd
Dr. Igyártó Ügyvédi Iroda
1071 Budapest, Dózsa György út 80., III/1

által

és társai alperesek

ellen

kártérítés iránt indított perében

felperes
ALKOTMÁNYJOGI PANASZA

Ügyszám: 35.P.25.835/2014

Fővárosi Törvényszék
1055 Budapest, Markó u. 27..
1363 Budapest, Pf.: 16.
útján
a
útján
az
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf.: 773
részére

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, *Dr. Igyártó Gyöngyi ügyvéd, felperesi jogi képviselő* (Dr. Igyártó Ügyvédi Iroda, 1071 Budapest, Dózsa György út 80., III. em. 1., [REDACTED])
[REDACTED] hivatkozással a **Fővárosi Törvényszék – mint I. f.**

[REDACTED] s tanácsadó

[REDACTED] IV. f. alperes ellen
kártérítés iránt indított perében meghozott 35.P.25.835/2014/28. ügyszámú ítélete ellen
előterjesztett felperesi fellebbezés alapján, a Fővárosi Ítéltábla által II. fokon
meghozott 6.Pf.20.234/2016/16. számú ítélete ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmünk
ügyében, a Kúria által meghozott Pfv.IV.20.213/2017/7. számú ítélettel szemben

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ INDÍTVÁNYT

terjesztünk elő.

Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjen megállapítani a Kúria Pfv.IV.20.213/2017/7. számú ítélete és annak előzményeit képező I. és II. fokú ítéletre kiterjedően - a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.234/2016/16. számú és a Fővárosi Törvényszék 35.P.835/2014/28. számú ítéleteinek alaptörvény-ellenességét, és az ítélete(ke)t szíveskedjen megsemmisíteni az Alaptörvény 24. Cikk. (1) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a alapján tekintettel arra, hogy az egyedi bírói döntés nem áll összhangban az Alaptörvénnyel, mivel az sérti az indítványozó tulajdonhoz (Alaptörvény XIII. Cikk (1) és (2) bekezdését) és a tisztességes eljáráshoz való jogát (Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdés):

- Alaptörvény XIII. cikk (1)-(2) bekezdése:

- (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.
- (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

- Alaptörvény XXIV. cikk (1) és (2) bekezdése:

- (1) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.*
- (2) *Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.*

- Alaptörvény XXVIII cikk (1) és (7) bekezdése:

- (1) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat **vagy valamely perben a jogait** és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül **bírálja el.***
- (7) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási **döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.***

- Alaptörvény 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Egyéb kérelem:

Az Abtv. 46. § (1) bekezdése felhatalmazza az Alkotmánybíróságot arra, hogy ha a hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását állapítja meg, akkor a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja jogalkotói feladatának teljesítésére. A törvényhely (2) bekezdésének c) pontja alapján a jogalkotói feladat elmulasztásának minősül, ha a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos.

Ezért kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjen megvizsgálni és megállapítani, hogy az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, I. cikk (3) bekezdését és a XIII. cikk (1)-(2) bekezdését sértő, mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenes helyzet áll fenn annak következtében, hogy a **törvényalkotó nem szabályozta** a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 55. §. (1) bekezdés b). pontja és a csodeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 38. §. (1) bekezdése esetén fennálló helyzet (az adós társaság ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárás alatt elrendelik az adós felszámolását) esetén a végrehajtási eljárásban **függő hatállyal átvett és kezelt pénzeszszegek** tulajdonjogáról (jogi sorsáról) nem rendelkezik a két jogszabályhely.

Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a fentiekben felvetett jogi problematikát **hivatalból szíveskedjen megvizsgálni.**

.....

A rövid tényállás és a pertörténet:

Az indítványozó és társa (■■■■■■■■■■) 2009.11.04-én részt vettek a ■■■■■■■■■■ önálló bírósági végrehajtó által tartott árverésen, ahol termőföldeket szerettek volna vásárolni. A termőföldek tulajdonosa egy korlátolt felelősségű társaság volt ■■■■■■■■■■, aki ellen végrehajtási eljárás indult.

Az indítványozó és [REDACTED] [REDACTED]-vel semmilyen kapcsolatban/jogviszonyban nem álltak. Pusztán a lehetőséget látva, hogy jó minőségű földeket vásárolhatnak – árverezőként léptek fel.

Az indítványozó 11.615.524.- Ft-ot, míg [REDACTED] [REDACTED] pedig 3.908.500.- Ft-ot fizettek meg [REDACTED] [REDACTED] épviselésében eljáró [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó) részére átvételi elismervények ellenében. A befizetett árverési előlegekkel érintett, összesen 16 db ingatlan árverési vevője az indítványozó és [REDACTED] [REDACTED] tt.

Az árverést jogorvoslati kérelemmel (végrehajtási kifogás) támadta meg az adós [REDACTED] [REDACTED] 2009.11.23-án.

A termőföld árverésére is akkor irányadó Vht. 149. §. (1) bekezdése kimondja, hogy ha az árverést jogorvoslattal támadták meg, úgy a jogorvoslatot elbíráló határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kell befizetni vagy átutalni a teljes vételárat (azaz az árverési előleg felüli részét).

Tekintettel az adós jogorvoslati kérelme előterjesztése tényére és a Vht. törvényi felhatalmazásra az indítványozó és társa, mint árverezők úgy döntöttek, hogy kivárják a jogorvoslati kérelem elbírálásának eredményét és attól függően fizetik majd meg a fennmaradó árverési vételárat.

Az indítványozó megvásárolta [REDACTED] [REDACTED] engedményezés útján a követelését és az árverési vételi jogosultságát.

[REDACTED] önálló bírósági végrehajtó tájékoztatást küldött az indítványozó és [REDACTED] [REDACTED] részére, hogy fizessék be a fennmaradó vételárakat – tekintet nélkül az árverés ellen benyújtott jogorvoslati kérelemre, különben megsemmisíti az árveréseket.

Az indítványozó a végrehajtó ezen intézkedése ellen kifogást terjesztett elő, melyre a Kecskeméti Városi Bíróság 301.Vh.2039/2008/127. sz. végzésével ki is mondta, hogy törvényt sértő a végrehajtó intézkedése és az árverések sikertelenségét megállapító intézkedését megsemmisítette. Rögzítette, hogy „a lefolytatott ingatlanárverésekkel szemben az adós élt jogorvoslati jogával, az egyéb érdekeltnek az árverési vételár megfizetésére nyitva álló határidő kitolódott a kifogást elbíráló bírósági határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napra.” (5. old., Kelt: 2010.07.22.)

Időközben, néhány hónappal később, de még az árverés jogerőre emelkedése előtt - 2010.05.27-én a [REDACTED] felszámolás alá került.

Ettől az időponttól váltott az indítványozó helyzete kiszolgáltatottá.

Nyilvánvaló, hogy 2010.05.27-én, a felszámolás kezdő időpontjában volt egy nem jogerős árverés, amelynek alapjául szolgáló végrehajtás a Cstv. 38. (1) bekezdése alapján megszűnt.

Cstv. 38. §. (1) bekezdés második fordulata szerint: „Az adós ingatlanán fennálló végrehajtási jog a felszámolás kezdő időpontjában megszűnik.”

Tehát a végrehajtási jog a felszámolás elrendelésének időpontjában ipso iure – azaz a törvény erejénél fogva megszűnik. Jelen esetben a végrehajtási jog a törvény erejénél fogva 2010. május 27-én szűnt meg az adós ingatlanán. Nincs annak jogi jelentősége, hogy a

végrehajtást elrendelő bíróság mikor szünteti meg végzéssel technikailag a végrehajtást. Hiszen a felszámolás elrendeléséhez a Cstv. jogkövetkezményeket társít.

A Vht. eljárási szabályai pedig a következőket mondják ki:

55. § (1) *A végrehajtást foganatosító bíróság a végrehajtást köteles végzéssel megszüntetni, illetőleg korlátozni, ha*

b) külön törvény így rendelkezik.

A két jogszabályhely értelmezéséből az vonható le, hogy mivel a Cstv. 38. §. (1) bekezdése értelmében azzal a jogi ténnyel, hogy az adós felszámolását elrendeli a bíróság – ipso iure, a törvény erejénél fogva megszűnik a végrehajtási jog az adós ingatlanain - erre való tekintettel az adós felszámolója [REDACTED] felszámolóbiztos **2010.10.28**-ai számában pályázati felhívást tett közzé a nem jogerősen elárverezett ingatlanokra.

Az elárverezett ingatlanokon fennálló és bejegyzett végrehajtási jog a Cstv. szerint a felszámolás elrendelése tényével megszűnik (a megszűnik szó maga is azt jelenti, hogy külön intézkedés nélkül következik be), a Vht. 55. §. (1) bek. b) pontja pedig úgy fogalmaz, hogy a végrehajtást meg kell szüntetni, ha külön törvény így rendelkezik.

A Cstv. 38. §. (1) bekezdése tehát azt jelenti, hogy árverési vétel hatályával ezeket az ingatlanokat a felszámolás ténye miatt nem lehet megszerezni.

Külön kiemelés érdemel, hogy a felszámolás elrendelése (ezáltal a végrehajtási jog megszűnése) időpontjában – azaz 2010.05.27-én az árverések még nem emelkedtek jogerőre.

A végrehajtási jog megszűnése osztja a végrehajtási jog foganatosításából eredő jogcselekményeket – így az árverések jogi sorsát.

A különböző – végrehajtás foganatosításával kapcsolatos – **kifogások ügyében az eljáró bíróságoknak csupán egy egyszerű végzéssel meg kellett volna állapítaniuk azt, hogy a végrehajtás 2010.05.27-én megszűnt,** (hasonló ez ahhoz, amikor a polgári eljárásban szüneteléssel megszűnik a per), így a végrehajtás megszűnésének ténye azzal a következménnyel jár, hogy minden 2010.05.27-e után foganatosított végrehajtási cselekmény hatálytalan – a végrehajtás megszűnése okán.

Mindeközben az indítványozóra nézve telt-múlt az idő és 2011-ben arról szerzett tudomást, hogy a végrehajtás adósa felszámolás alá került. Így 2011.08.22-én és 2011.12.07-én tájékoztatás iránti levéllel fordult az [REDACTED]-hez, mint felszámolóhoz, amely társaság az együttműködés elvét durván megsértve minden információt megtagadott arra hivatkozással, hogy az indítványozó nem hitelezője az adósnak.

A végrehajtási kifogás (az árveréssel szembeni jogorvoslat) ügyében, hosszú idő múlva született jogerős döntés, melyet az indítványozó, mint árverési vevő 2011.04.13-án vett át.

A végrehajtási eljárás a Fővárosi Ítéltábla megállapítása szerint 2011.04.13-án került megszüntetésre jogerősen (Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.Pkf.20.697/2011/4.sz. végzés), azzal szemben, hogy a Cstv. 38. §. (1) bekezdése ezt az időpontot a felszámolás elrendeléséhez köti – azaz 2010.05.27-hez.

Arról nem is beszélve, hogy a Cstv. 34. §. (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet, így értelmezhetetlen, miként rendelkezett volna az adós vagyonáról a végrehajtó.

A felszámoló-biztos azokat az ingatlanokat, amelyekre az indítványozó árverezett a felszámolási eljárásban értékesítette. A végrehajtóval levelezést is folytatott az indítványozó előlegeiről – tehát azok függő hatályáról és az árverés tényéről, az ellen előterjesztett jogorvoslatról tudomással rendelkezett.

Továbbá a perben az is kiderült, hogy a végrehajtó 2011.02.18-án az indítványozó pénzét (a letétbe vett árverési előlegeket) átutalta a felszámoló kezelésébe.

Kártérítés miatt indítottunk pert az eljáró végrehajtó és jogutódja, illetve a végrehajtói iroda és a felszámoló társaság ellen, kértük az árverési vételár-előlegek összege erejéig kártérítés megfizetésére kötelezni az alpereseket.

Keresetünket I. fokon elutasította a Fővárosi Törvényszék a 35.P.25.835/2014/28. számú ítéletével a végrehajtó által 2011.02.18-án az adós [REDACTED] részére – a felperes tájékoztatását mellőzve – átadott árverési előlegekről kimondta, hogy az az adós felszámolási vagyonává váltak, ugyanúgy azok az ingatlanok is a felszámolási vagyonban maradtak, amelyekre az indítványozó és társa árvereztek.

Kimondta, hogy sem a végrehajtónak, sem a felszámolónak nem állt fenn tájékoztatási kötelezettsége az indítványozóval szemben.

Az I. fokú ítélettel szemben fellebbezést terjesztettünk elő, az ítélet megváltoztatása és a keresetünknek történő helyt adás iránt.

II. fokon a Fővárosi Ítéltábla járt el, aki a tényállás kiegészítése mellett az I. fokú ítéletet helyben hagyta a 6.Pf.20.234/2016/16. sz. ítéletével.

Ugyanakkor az ítélet 6. oldalán kimondta, hogy: „A felperest kétség kívül vagyonhiány érte abból, hogy a 11.620.000 forint vételárelőleg befizetése ellenére nem szerezte meg azoknak az ingatlanoknak a tulajdonjogát, amelyeknek a végrehajtási árverési vevője lett.”

A II. fokú bíróság kiemelte, hogy miután (az árverező tudtán kívül) a végrehajtási eljárásban befizetett előlegeit átutalták az adós cég részére, az árverező indítványozó (ugyancsak a tudomásán kívül) – hitelezőjévé vált a [REDACTED]-nak és ennek ellenére nem terjesztett elő a felszámolási eljárásban hitelezői igényt....

Ellentmondásossá vált a II. fokú ítélet, amikor azt is megállapított, hogy a felszámoló a Cstv. 49.§. (1) bekezdése értelmében jogosult az adós vagyontárgyait nyilvánosan értékesíteni (6. old), majd ezzel szemben azt mondja ki a 7. oldalon, hogy: „A felperes az árverés ellen benyújtott végrehajtási kifogásokat elutasító végzést 2011. április 13-án vette át, így ettől az időponttól számítva 15 nap állt a rendelkezésére, hogy befizesse a teljes vételárat a végrehajtó letéti számlájára.” Mivel ezt nem tette meg, így a Vht. 149. §. (1) bekezdése alapján **elvesztette a befizetett** vételárelőleget (?).

Ugyanakkor erről a megállapításról nem született sem végrehajtói jegyzőkönyv, sem jogerős bírósági végzés. Mivel arról nem született megállapítás/jegyzőkönyv, hogy indítványozó árverező elvesztette volna a vételárelőlegeit a végrehajtási eljárásban - senki sem tájékoztatta, így jogorvoslatlaltal sem tudott élni.

Az sincs megállapítva sehol, hogy mely nappal veszítette el az előlegeit.

Az nem vitás, hogy az árverés jogerőre emelkedésének napja: 2011.04.13., a végrehajtás jogerős végzéssel történt megszüntetésének napja: 2011.04.19-e. A Vht. 149. (1) bekezdése értelmében a jogerőre emelkedéstől számított 15 napon belül tudja megfizetni. Azonban a

jelen esetben a bíróság álláspontja miatt, ha a végrehajtás 2011.04.19-én szűnt meg (álláspontunk szerint 2010.05.27-én), az indítványozónak akkor is mindössze 6 napja lett volna (április 13-tól a végrehajtás megszűnéséig, azaz április 19-ig) a törvényben előírt 15 nap helyett az árverési vételár megfizetésére – amely tisztességtelen eljárás az árverezővel szemben.

A II. fokú bíróság tovább megy az ellentmondásos megállapításaival: ha az indítványozó megfizette volna a teljes vételárat a 6 nap alatt (15 nap helyett(!)), úgy a végrehajtás jogerős megszüntetése után is kérhette volna a végrehajtótól (!) a tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyeztetését. Ugyanakkor a 6. oldalon még arról írt, hogy ezeket az ingatlanokat a felszámoló minden további nélkül jogosult volt értékesíteni.

Nincs arra magyarázat, hogy ha 2011.04.19-én végzéssel is megszünteti a bíróság a végrehajtást és az árverező befizette volna az előlegeket, akkor a Cstv. 38. §. (1) és 34. §. (2) bekezdési ellenére milyen hatállyal, hatáskörrel járt volna el a végreható egy jogerősen megszüntetett végrehajtásban.

A mi lett volna ha és egyéb találgatásokra alapuló II. fokú ítélettel szemben a Kúriához folyamodtunk felülvizsgálati kérelemmel, aki a Pfv. IV.20.213/2017/7. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Próbáltuk megmagyarázni, hogy a felszámoló közben értékesítette az ingatlanokat, így ha úgy történt volna minden, ahogy a II. fokú bíróság előírja – azaz, az árverési vevő indítványozó 2011.04.13-án postai úton átveszi a 2011.02.01-jén kelt végzést, amellyel az árverés jogerőre emelkedett és legkésőbb a Vht. 149. §. (1) bekezdése alapján 2011.04.28-ig befizeti (közben a végrehajtást 2011.04.19-én megszünteti jogerősen a bíróság) a végrehajtó letéti számlájára a fennmaradó vételárakat – úgy mit kapott volna tulajdonba, ha a felszámoló már értékesítette azokat a 2010.10.28-án kiírt pályázata útján.

A bíróságok nem foglalkoztak azzal a ténnyel sem, hogy az indítványozó miután felvilágosítást kért írásban a felszámolótól és az megtagadta, ha megkapja a megfelelő tájékoztatást, akkor még az is elképzelhető, hogy a pénze hollétéről való tudomásszerzéstől számítva igénybejelentéssel él a felszámolóhoz. A felszámoló azonban mindent mélyen elhallgatott (joggal való visszaélés, jóhiszemű joggyakorlással ellentétes magatartás).

Alapjogi sérelem:

Az indítványozónak a tulajdonhoz való alapvető joga sérült, amikor az önálló bírósági végrehajtó és a felszámolóbiztos eljárása miatt az árverési előlegeit nem kapta vissza, arról a bíróság az ítélet indokolásában úgy foglalt állást, hogy azt elvesztette. Erre az álláspontra úgy jutott a bíróság, hogy az előlegek Vht. 149. §. (1) bekezdése szerinti elvesztéséről nem született az indítványozóra nézve kötelező erejű jogerős és végrehajtható határozat.

Az indítványozót tehát úgy fosztotta meg a tulajdonától a bíróság képviselőjében eljáró önálló bírósági végrehajtó (vele együttműködve a felszámoló), hogy arról **döntés nem született**. Ez pedig ellentétes az Alaptörvényben foglalt, **tisztességes eljáráshoz való** alapvető jog rendelkezéseivel.

Tisztességes bírósági és hatósági eljáráshoz, jogorvoslathoz való jog

A indítványozó nem alanya, csak érdekeltje volt a végrehajtási eljárásnak. A bíróság mégis úgy tekinti jogerős, kötelezést tartalmazó, indokolással ellátott bírósági-hatósági határozat hiányában is, hogy az indítványozó elveszítette az árverési előlegeit. Az ítélete

meghozatala során ebből a tényként felfogott álláspontból indult ki, holott ennek nincs is ténybeli háttere.

A végrehajtó, mint hatóság eljárásában nem keletkezett semmilyen jegyzőkönyv az előlegek elvesztéséről, ezért került megjelölésre a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelme. Mivel jogorvoslati lehetősége nem volt ilyen döntés hiányában az indítványozónak, így az ügyben megvalósult a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme is.

Tehát sem a végrehajtótól, sem a felszámolótól nem kapott olyan felhívást az indítványozó árverési vevő-jelölt, mint amilyen az utóbb hatályba lépett 191/2014 (VII.31.) Korm. rendelet 13. §. (1) bekezdésével immár 2014.08.01-től szabályoz.

Ennek hiányában a jogkövetkezmények sem állhattak be, továbbá a bírósági ítéleteken végigvezetett azon álláspontot, hogy árverési előlegeit az indítványozó elvesztette – semmilyen jogerős határozat nem állapította meg. A kártérítési keresetünket elbíráló bíróság pedig kötelező erővel ilyen megállapítást hatáskör hiánya miatt nem is tehet. Ezáltal a megállapítás csupán bírói véleményként értékelhető és nem rendelkezik kötőerővel.

Egy ilyen ítélet, amely csupán feltételezésekre alapít és az indítványozót a tulajdona elvonásáért nem kárpótolja – nem összeegyeztethető a jogbiztonság követelményével. (Alaptörvény 28. cikk)

Több alkotmánybírósági döntés rámutatott, hogy **az eljárás tisztessége olyan minőség, amely az eljárás egészének figyelembevételével ítéelhető meg.** Az Alkotmánybíróság az erre vonatkozó döntésében meghatározza a tisztességes eljárás által megkövetelt általános ismérveket. Kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz való joggal szemben *"nem létezik mérlegelhető más alapvető jog, vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye"*.

Az indítványozó szempontjából az a körülmény, hogy a bíróság felfogásában elvesztette a több milliós előlegeit - olyan súlyos jogkövetkezmények, amelyek a tulajdonjogát és általa az életkörülményeit jelentősen befolyásolják, megélhetését is veszélyeztethetik. Ezért a tisztességes eljárásban biztosítani kell azt, hogy az érintett árverési vevőre nézve szülessen határozat az előlegei sorsáról (ne neki kelljen találgatnia, hogy most akkor mi lett annak a sorsa) és ez ellen a határozattal szemben jogorvoslattal élhessen.

Ilyen határozat meghozatalának elmaradása, közlése, jogorvoslat hiánya - nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének. A tisztességes eljárás követelményének teljesüléséhez a feltétlenül szükséges, hogy a végrehajtási eljárásban érdekeltként résztvevő árverező az előlegeiről rendelkező határozat szülessen, arról tudomást szerezzen, és **a határozat ellen az Alaptörvény XXVIII. Cikk 7. pontjában biztosított jogorvoslati joggal élhessenek.** Ezt az eljárási jogszabályoknak kell biztosítaniuk kell.

Azonban arról az indítványozónak a jogerős, rá vonatkozó kötelezetést tartalmazó határozat hiányában honnan kellett volna arról tudnia, hogy az árverési vételár-előlegei a felszámoló kezelésbe kerültek még a meg nem

hitelezőjeve vált.

Az Alkotmánybíróság a 3/2015. (II. 2.) AB határozatban megállapította, hogy az alapjog korlátozásának a tesztje mindenekelőtt a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg. E követelményből – az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel – a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog

gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgáster keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák.

Az a körülmény, hogy a bírósági-hatósági döntés nélkül egy hatósági eljárásban célhoz rendelt, befizetett pénzösszeg (árverési előleg) sorsáról nem hoznak végrehajtható határozatot és e nélkül e panaszost a tulajdonától megfosztják - sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1)-(2) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

Sérült a panaszos **jogvitája elbírálásához való joga.**

Sérült a panaszos **tájékoztatáshoz való joga** *(végrehajtó, felszámoló) tájékoztatási kötelezettsége elmaradása, illetve megtagadása).*

Sérült a panaszos **jogorvoslathoz való joga.**

Sérült a panaszos **bírósági-hatósági döntés meghozatalához való joga**

Mind a végrehajtó, mind a felszámoló eljárása, amelyről azt mondta ki a bíróság, hogy nem tartoznak kártérítéssel sérti a **közvetlenség elvét** (tisztességes eljáráshoz való alapjogot). A panaszos nem vehetett részt a felszámolási eljárásban a panasszal támadott bírósági ítéletek ellenére, hiszen senki sem tájékoztatta, hogy az árverési előlegeit a felszámoló kezeli, a végrehajtó azokat átutalta, így hitelezői viszonyba került (!?) a [REDACTED]-val, akivel egyebekben semmilyen jogviszonyba nem került.

A **tisztességes eljárás** keretében van arra lehetőség, hogy az indítványozó tulajdonáról (az árverési előlegeiről) döntés hozzanak, adott esetben azt, hogy megállapítsák azt, hogy elveszítette az árverési előlegeit – és egy ilyen döntéssel szemben jogorvoslatot tudjon előterjeszteni. Jelen ügyben erre nem került sor.

Így az I.-II. fokú bírósági és a kúriai ítéletek indokolási részében foglalt megállapítások sem alkalmasak ennek pótlására – azok tehát alaptörvény-ellenes döntést eredményeznek.

Tulajdonhoz való jog

A jogerős bírósági ítélet úgy dönt arról, hogy az indítványozó vagyona nem járt vissza, hogy az indítványozót attól nem fosztotta meg semmilyen határozat.

A pénzt a [REDACTED]ől visszaszerezni nem tudja, így azoktól kér ugyanolyan összegű kártérítést, akik a pénzmozgatásában közreműködtek.

Több alkotmánybírósági határozat is foglalkozott eddig az Alaptörvény tulajdonhoz való jogról szóló rendelkezése mibenlétével és azt a konklúziót vonták le, hogy az Alaptörvény nem a polgári jogi értelemben vett jogvédelmet biztosítja (birtoklás, használat, részjogosítványai), hanem közjogi garanciákat ír elő az Állam részére. Jelen esetben pedig a jogvitát elbíráló bíróság részére, a bíróság az ítélezést az Alaptörvény keretei között, a tulajdonhoz való jog – mint alapjog – vezérfonalát követve fejtheti ki.

A tulajdonhoz való jog alapjogi jellegét vizsgálva a 481/B/1999. AB határozatban az Alkotmánybíróság azt is kimondta, hogy az „(...) *nem a tényleges tulajdonszerzést, a tulajdonhoz jutás jogát, a tulajdon értékcsökkentéstől mentes és végleges megtartását garantálja, hanem az állam számára ír elő kétirányú kötelezettséget. Az állam egyfelől az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképessé teszi.*”

„Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az alkotmányos tulajdonvédelem a meglévő tulajdonra vonatkozik, a tulajdonhoz való jog nem biztosít jogot a tulajdonszerzésre” (35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 201.)

A jogerős bírósági ítélet a panaszos tulajdonjoga alkotmányos intézményének kétségbevonásával, a tulajdon jogának tisztességtelen eljárásban való elvonása útján vált alaptörvény-ellenessé.

Mulasztásban előidézett alaptörvény-ellenesség

A bíróságoknak egy **joghézagról**, azaz alapjogot érintő (tulajdonjog, eljárási szabályok hiánya) szabályozatlan helyzetről kellett a bíróságnak állást foglalnia – a végrehajtás során **függő hatállyal átvett pénzüsszegek** sorsát illetően, miközben elrendelik az adós felszámolását és a Vht. 55. §. (1) bek. b) pontja értelmében a törvény erejénél fogva megszűnik a végrehajtás.

Vizsgálni szükséges a Vht. 55. §. (1) bek. b). pont és a Cstv. 38. §. (1) bekezdésének találkozását és az ebből eredő szabályozási hiányosságokat, a garanciák meglétét.

A jogszabályok nem rendelkeznek arról, hogy:

- a **haladéktalan** végrehajtási eljárás megszüntetése mit jelen napokban kifejezve;
- a **felszámolás elrendelésének időpontja megszünteti-e a törvény erejénél fogva a végrehajtási eljárást vagy csak az adós ingatlanán fennálló végrehajtási jogot;**
- **eljárhat-e a végrehajtó a felszámolás elrendelése esetén a végrehajtási eljárás végzéssel történő megszüntetéséig, illetve azt követően;**
- a **felszámoló értékesítheti-e az árverésen jogerősen vagy nem jogerősen értékesített vagyonelemeket,**
- **az árverési vevő részére a bíróság végrehajtási eljárást megszüntető végzését kézbesíteni rendelné,**
- továbbá arról sem, hogy ebben a bíróságnak a **függő hatállyal kezelt pénzekről** (árverési vételár előleg, amikor az árverést jogorvoslattal támadják és közben a jogi személy adós felszámolását elrendelik) kell-e rendelkeznie;
- **nem adnak az árverési vevő részére – a kézbesítési és rendelkezési kötelezettség hiányában jogorvoslati lehetőséget,**
- **lehetséges-e, hogy a Cstv. 49. § (1) bek., 34. §. (1). bek. és 38. §. (1) bek. és a végrehajtás végzéssel történő megszüntetése ellenére végrehajtó adjon át végrehajtás hatályával vagyonelemeket árverési vevő részére,**
- **mi alapján veszíti el az árverési vevő az előlegeit, ha a végrehajtás megszűnik, őt az árverési vételár megfizetésére senki sem hívja fel; kinek kell megfizetnie ezt az összeget (végrehajtó vagy felszámoló) egyáltalán meg kell-e fizetnie ezeket az összegeket,**
- **szerezhet-e tulajdont árverés hatályával ilyen esetben az árverési vevő, vagy a vételár-előlegeit a végrehajtás megszüntetésével vissza kell kapnia;**
- a végrehajtási eljárás nem folytatódhat párhuzamosan a felszámolási eljárással.

Ebből az alaptörvény-ellenes helyzetből egyenes út vezet az árverési vevő károsodásához és évekig tartó eredménytelen igényérvényesítéséhez és még neki kell önhibáján kívül milliós nagyságrendű perköltséget fizetnie.

Az indítványozó 2009-ben árverezett és azóta immár lassan a 9. év telik el. Az indítványozó, közben a milliós veszteségbe belebetegedett, nem tudja feldolgozni a hatalmas anyagi csődöt, daganatos betegségben szenved.

Látható, hogy a jelen, alkotmányjogi panasszal támadott ítéletekben is olyan bírói elképzelések, feltevések köszönnek vissza, amelyeknek jogszabályi alapja, háttere nincs – éppen azért, mert hiányos a szabályozás. Ezt a tényt már az eljárás kezdetétől folyamatosan jeleztem, a **Kúria előtti eljárásban kértem, hogy a Kúria forduljon a T. Alkotmánybírósághoz a Pp. 270. §. (1) bekezdése és 155/B. §-a alapján, egyedi normakontroll iránt.**

Esetünkben a **végrehajtási eljárásnak nem alanya** (nem adós vagy végrehajtást kérő), csak érdekeltje az indítványozó – mint árverési vevő-jelölt, a **felszámolási eljárásnak nem alanya** (nem adós vagy hitelező), de még nem is érdekeltje az indítványozó. Mégis belevonták őt az eljárásba akként, hogy a rajta kívül álló körülmény (felszámolás elrendelése) miatt az árverési előlegét tőle, őt kötelező jogerős határozat hiányában is elvonták.

Az indítványozó alapvető jogát, a tulajdonhoz való jogot védő garanciális szabályok nincsenek a Vht. 55. §. (1) bekezdés b) pontja és a Cstv. 38. §. (1) bekezdésének találkozására fennálló esetre, így az alapjog durva megsértése (a tulajdon jogerős határozat, kártalanítás, tájékoztatás nélküli elvonása) és a jogalkotási hiányosság összeütközésének feloldása kizárólag törvényi rendelkezések megalkotása útján lehetséges, amelyek biztosítják a tulajdonhoz való alapjog lehető legkisebb korlátozás melletti egyidejű érvényesülését.

A szabályozási hiányosság oda vezet, hogy sérül az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapvető joga is, hiszen jogorvoslati lehetőség (a tulajdonát elvonó határozat hiányában) nem volt számára biztosítva.

A Vht. 55. §. (1) bekezdés b) pontja és a Cstv. 38. §. (1) bekezdésének együttállása esetére hiányoznak az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogai (*határozat meghozatalához és jogorvoslatához való jog*) gyakorlását lehetővé tevő jogi normák.

Sem a végrehajtótól, sem a felszámolótól nem kapott tájékoztatást (külön kérésére a felszámoló azt megtagadta, mivel nem hitelező). Az indítványozó nem rendelkezett arról tudomással, hogy az árverési előlegei (a végrehajtó által függő hatállyal kezelt pénzüsszegek) átkerültek a felszámolóhoz. Mindkét szervezet azzal védekezett, hogy ilyen kötelezettsége nem volt az indítványozó felé.

Ugyanakkor az indítványozó, mivel nem állt jogviszonyban az adós [REDACTED] vel, kizárólag egy hatósági árverésen vett részt (amely jogviszonyt nem keletkeztet a [REDACTED] -vel), továbbá az árverési előlegei felszámoló kezelésébe történő átadásáról a tájékoztatásból elmaradó hiányok miatt nem rendelkezett ismeretekkel, így arról sem tudhatott, hogy ő a Cstv. szerinti hitelezője lenne a [REDACTED] -nek.

Az indítványozó (mint árverező) árverési előlegeiről (függő hatállyal megfizetett pénzüsszegek) jogerős, az indítványozóra kötelezést tartalmazó határozat nem rendelkezett, azonban a tulajdonát képező pénzüsszegekről a jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói ítéletek úgy rendelkeznek, hogy azt elveszítette a jogszabály értelmében.

A Vht. 55. §. (1) bekezdés b) pontja és a Cstv. 38. §. (1) bekezdése a végrehajtó által függő hatállyal kezelt és átvett pénzüsszegekre nem vonatkozik, így azokat az indítványozó nem veszíthette el – ezáltal a jogerős bírói döntés alaptörvény-ellenes, mivel sérti a tulajdonhoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Ha és amennyiben a T. Alkotmánybíróság megítélése szerint a hivatkozott két jogszabályhely a függő hatályú pénzüsszegekre is vonatkozik – úgy pedig azért alaptörvény-ellenes, mert jogerős, erre irányuló kötelezést tartalmazó határozat nélkül fosztja meg az indítványozót a tulajdonjogától, továbbá a jelen jogi szabályozás az indítványozó (és a hozzá hasonló helyzetbe kerülő személyek) részére nem biztosít jogorvoslati garanciát, sem tájékoztatáshoz való jogot. Ha nincs határozat az árverési előlegek elvonásáról, akkor azzal szemben hogyan élhetne az indítványozó jogorvoslattal, úgy, hogy még a tájékoztatását is megtagadják.

Ezért került sor a jelen panaszunk előzményét képező kártérítési per megindítására, hiszen nem volt jogorvoslati lehetőség biztosítva az indítványozó részére, jogorvoslattal nem élhetett.

A jelenlegi szabályozás azért is alaptörvény-ellenes, hiszen látható, mindkét érintett alperes (felszámoló és végrehajtó) egyaránt arra hivatkozik, hogy nincs tájékoztatási kötelezettsége az indítványozó árverési vevő-jelölt felé, ugyanakkor egy ilyen helyzet a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti.

A tisztességes eljáráshoz való jog hiánya oda vezetett, hogy az indítványozónak sérült egy másik joga – a tulajdonhoz való joga.

Márpedig az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdése értelmében tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

A [REDACTED] elleni végrehajtási eljárásban eljáró önálló bírósági végrehajtó és a felszámolásban eljáró felszámoló-biztos az indítványozó árverési előlegeit alaptörvény-ellenesen sajátították ki a [REDACTED] javára. Annak ellenére, hogy ilyen esetre törvényi felhatalmazásuk nem volt, az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében szereplő további követelmények pedig nem állnak fenn, azokat nem teljesítették.

Az eset után több évvel, 2014.08.01-jén hatályba lépett az mező- és erdőgazdasági hasznosítású földek végrehajtási, felszámolási vagy önkormányzati adósságrendezési eljárás keretében árverés útján történő értékesítésének szabályairól szóló 191/2014 (VII.31.) Korm. rendelet.

13. § (1) Ha

a) az árverési jegyzőkönyvbe foglalt döntés ellen jogorvoslattal nem élnek, vagy valamennyi azzal kapcsolatban megindított jogorvoslati, illetve döntés-felülvizsgálati eljárás befejeződik,

a mezőgazdasági igazgatási szerv haladéktalanul felhívja az árverési vevőt - 60 napnál nem hosszabb megfelelő határidő tűzésével -, hogy a teljes vételárat utalja át a mezőgazdasági igazgatási szerv letéti számlájára; ha ezt elmulasztja, előlegét elveszti.

Tehát ez az utóbb megszületett jogszabály már tartalmaz részletszabályokat arra az esetre, ha az árverés beteljesedésének akadálya van, de ez is csak a speciális ingatlanokra vonatkozik.

Látható, hogy ez a kormányrendelet elrendeli, hogy az árverési vevőt határidő tűzésével **fel kell hívni a teljes vételár megfizetésére** (tájékoztatási kötelezettség, amely a tisztességes eljárás követelményének megfelel).

Igaz, ez a jogszabály sem szabályoz olyan esetet, amikor a végrehajtási eljárás alatt a jogi személy adós felszámolás alá kerül és erre az esetre mi lesz a jogi sorsa az előlegeknek, viszont a 14. §. (1) bekezdése hivatkozik más okra (amely más ok alá akár a felszámolás

elrendelése is beleérthető). Továbbá a 14. §. (3) bekezdés ilyen akadályok esetére **visszafizetni rendeli a már befizetett előleget és licitdíjat.**

14. § (1) Ha az adós a tartozását megfizette vagy más egyéb okból nem állnak már fenn a föld árverésének feltételei, a megkereső köteles ennek tényéről haladéktalanul, rövid úton értesíteni a mezőgazdasági igazgatási szervet.

(2) Ha az (1) bekezdés szerinti értesítés legkésőbb az árverés megkezdéséig beérkezik, a mezőgazdasági igazgatási szerv az eljárását megszünteti; az értesítés kézhezvétele után az árverést kitűzni és megtartani nem lehet. Az eljárás megszüntetésének van helye akkor is, ha az értesítés az árverés lefolytatása során, de még az árverési vevő személyét megállapító döntés meghozatala előtt érkezik meg.

(3) Az eljárás megszüntetése esetén a befizetett előleg és licitdíj visszajár, annak visszaautalásáról 8 napon belül intézkedni kell.

(4) Az (1) bekezdés szerint kell eljárni a végrehajtás felfüggesztése esetén is azzal, hogy a mezőgazdasági igazgatási szerv az eljárását a végrehajtónak a felfüggesztés megszűnésére vonatkozó értesítéséig felfüggeszti.

Az indítványozó tisztességes eljárási elveknek nem megfelelő eljárásban vesztette el a tulajdonát képező több millió forintját (az árverési előlegeket), részére semmiféle, tájékoztatás, felhívás, jogkövetkezmények kilátásba helyezését tartalmazó jegyzőkönyv, határozat nem került kézbesítésre, így neki fel nem róható módon nem tudta jogait a bírósági ítéletekben foglalt elvárások szerint érvényesíteni, hiszen csak a jelen panasz előzményét képező perből szerezhette arról tudomást, hogy az árverési előlegei mikor kerültek át a felszámoló kezelésébe.

Tehát az a tény, hogy nincs jogszabályi rendelkezés egy olyan esetre – mint amilyen a mienk is – nem vezethet oda, hogy a kártérítési keresetünket elbíráló különböző szintű bíróságok olyan többletértelmezést és feltételezéseket társítanak az indítványozó jogi helyzetére, amelyekre egyáltalán nincs szabályozás.

Ennek megfelelően **az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletek alaptörvényellenesek, mind az ítéletek, mind a 2014. augusztus 1-ig szabályozatlan jogi helyzet (azt követően is csak a termőföldekre került szabályozás) sérti a jogbiztonságot és a jóhiszemű állampolgárok alapvető jogait (tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való jog).** kiszolgáltatott helyzetbe hozva ezáltal az indítványozót.

.....

Nyilatkozatok:

Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjen az alkotmányjogi **panaszomat az Abtv. 29.§-a alapján befogadni.**

Az indítványozó a peres eljárás felperese, károsultja (*érintettség*).

Jogorvoslati lehetőségeinket (I. fokú ítélettel szembeni fellebbezés, II. fokú ítélettel szemben felülvizsgálati kérelem a Kúriához) kimerítettük.

Az Alkotmánybíróság előtti képviselőre vonatkozó ügyvédi meghatalmazásomat mellékelten csatolom.

Az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II.27.) AB. Tü. határozat értelmében:

28. § (1) A beadványt a benyújtására nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételére megjelölt határidőben kell az érkeztetésére az Abtv. alapján jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye.

(2) Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint meghatározott határidő a kézbesítést, illetve a jogszabály hatályba lépését követő napon kezdődik. Ha a határidő utolsó napja munkaszüneti napra esik, a határidő csak az azt követő legközelebbi munkanapon jár le.

Az Abtv. 30. §-a értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül írásban lehet benyújtani.

A sérelmezett döntés (Kúria Pfv.IV.20.213/2017/7. számú ítélete) 2018. január 2-án vettem át. Az átvételtől számított 60. nap tehát 2018. március 3-án szombaton, munkaszüneti napon jár le, ezért az ügyrend (2) bekezdése értelmében 2018. március 5-e az előterjesztésre nyitva álló határidő utolsó napja.

Nyilatkozunk továbbá arról, hogy az adataink nyilvánosságra hozatalához hozzájárulunk az indítványozó lakcíme kivételével (amelyet kérünk felismerhetetlenné tenni). Indítványunk közzétételét nem ellenezzük.

Nyilatkozunk, hogy nem kezdeményeztük az alkotmányjogi panasszal támadott jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

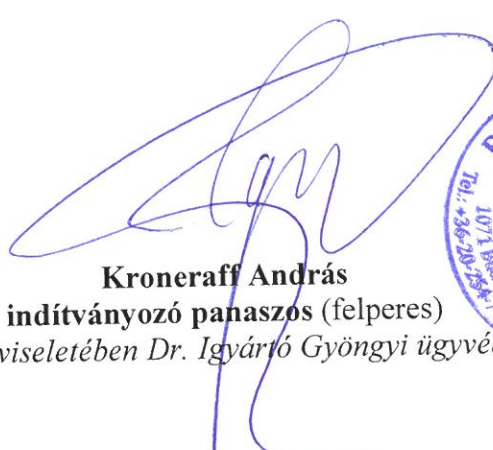
Kérem, hogy az indítványunkat szíveskedjék befogadni és annak helyt adni!

Melléklet:

- ügyvédi meghatalmazás

Budapest, 2018. március 3.

Tisztelettel:

Kroneraff András
indítványozó panaszos (felperes)
Képviselője Dr. Igyártó Gyöngyi ügyvéd

